

ORDENES STRØMMENDE DET MARIANNE LARSEN OM DAN TURÈLL

Søndag modtog Marianne Larsen årets Dan Turèll Medalje. Overrækkelsen fandt sted ved en seance i Dan Turèll Samlingen på Vangede Bibliotek. I sin takketale fortalte Marianne Larsen om sit forhold til Dan Turèll. Her er talen:

Den første gang jeg så Dan Turèll var i 1969. Engang i november, tror jeg nok, med korte dage, tidligt mørke. Jeg havde fået en adresse at rejse til, en adresse i Farvergade i København. Jeg var inviteret til et oplæsnings- og digterarrangement. Poul Borum havde som Hvedekornsredaktør inviteret tidsskriftets seneste bidragsydere med flere til at mødes og læse op og lære hinanden at kende.

Jeg fandt frem til adressen, efter at være ankommet med toget fra Kalundborg sidst på eftermiddagen og vandret nogle ture op og ned ad Strøget og i dets sidegader. Bag adressen gemte der sig et stort lokale med spredt opstillede færdige eller ufærdige gipsfigurer på gulvet, og malerier og tegninger på væggene. Der var også en trappestige mellem gipsfigurerne og forskellige slags stole rundt omkring. Belysningen var ujævnt fordelt fra lamper tilfældigt placeret i loftet. Det var her mit livs første digtertræf kom til at foregå.

Dan Turèll var der også. Han dukkede en del forsinket op sammen med Asger Schnack. De stod der pludselig i baggrunden, i nærheden af udgangen. "Der kommer Dan Turèll og Asger Schnack," lød Poul Borums velkomsthilsen. Dan havde halvlangt hår dengang. Asgers hår var meget langt og tykt og krøllet. Der stod de. Let ludende frem og tilbage på stedet. Lidt efter var de der ikke mere. Vi nåede ikke at hilse på hinanden.

Senere mødte jeg Dan ved forskellige lejligheder i oplæsnings- og udgivelsessammenhænge. Og fulgte i halvfjerdserne med i hans skriftudbrud, der som en kraft, ingen kan holde tilbage, kom ud på forskellige forlag, etablerede såvel som alternative forlag deriblandt hans eget Soft Machine. Skriften var rusen, meditationen, arbejdet, politikken, kritikken, redskabet. Skriften var udforskningen, improvisationen, opdagelsesrejsen som væren og virken uden tøjler. Det var skriften, når den blev sat fri og på den måde udtrykte, hvordan dét var. Det. Inger Christensens Det, den indiske filosofis Det, den kinesiske filosofis Dao, I Ching og jazzens Det, musikkens Det, ordenes strømmende Det, kroppens og bevidsthedens strømmende Det, i en strømmende verden.

Det var også i halvfjerdserne, at Dan og jeg sås hos Asger, der på sit nystartede forlag Swing udgav bøger af både Dan og mig. Bøgerne af Dan, der kom på Swing, var både digtsamlinger og journalistiske bøger. De journalistiske bøger var dels om forfatteren han beundrede, for eksempel beatgenerationens folk, Ginsberg, Kerouac, Burroughs, dels om den amerikanske oprørske og nyskabende musikscene på det tidspunkt. Hans reportager og journalistik er i disse bøger fyldt med detaljeret viden, de er hyper energiladede og personlige. Og selv om de handlede om en bestemt tid, tidløse.

Den kan være noget Tove Ditlevsens over Dans måde at sprænge gængse rammer og normer på. En særlig kvalitet der går i ét med højt og lavt, dybde og overflade. Og som tiden går, når bredt ud. De, Tove og Dan, havde begge to noget af den samme sprælske frækhed, når de blev interviewet i fjernsynet. Og de samme øjne.

Dan skriver i firserne sine klummer i Politiken, "I byen" hedder de. Han kalder sig "Onkel Danny". Og opnår stor folkelig yndest. Han var i forvejen et kendt navn efter "Vangede billeder", der kom i 1975. Og i firserne giver han sig uden videre til at skrive kriminalromaner. Tolv i alt blev det til gennem firserne. Og han danner orkestret Sølvstjerne, som han skriver popsange til og selv synger. Samtidigt skriver og udgiver han digtsamlinger og essays.

Man kan ikke sætte en bestemt etikette på hans litterære værk. Det er vidtfavnende, vildt favnende. Det er en håndværkers, en svømmers, en Karma Cowboys kasten sig fremad og ud i, hvad der nu er, og få gjort noget ved det, stringent og hårdt arbejdende, og samtidig få det til at virke som var det skabt på en let og henkastet måde.

Han er hele vejen igennem opslugt af skriftens, udtrykkets mysterier, såvel som af bageren lige om hjørnet og årtiderne og Anders And mysterier, eller hvad det nu kan være. Der er ingen rangorden. Der er i stedet en mærkelig intuitiv orden, der har med følelser og retfærdighed at gøre, det skal være i orden, det man laver. Her i "Livets Laboratorium" som en af Dan Turèlls bøger hedder.

Tusind tak for Dan Turèll Medaljen, som er så flot. Tusind tak til Dan Turèll Selskabet. Jeg er meget beæret. Og tusind tak til Asger for en fantastisk fin og nuanceret og dybdegående og alt muligt andet godt flot tale! Og tillykke, Dan, med fødselsdagen, hvor du end er uden for "Livets laboratorium" og alligevel stadig med i det.

– Marianne Larsen © 2017